

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ παλμοί

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ - ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ Β' - ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2025-2026

Ένα παζλ και η ίδια η ζωή

Σκορπισμένα κομμάτια πάνω σε ένα τραπέζι. Σχήματα αλλόκοτα, γωνίες που δεν ταιριάζουν, χρώματα που μοιάζουν να συγκρούονται. Κι εσύ, σκυμμένος πάνω από αυτή τη μικρή χαοτική πολιτεία, προσπαθείς να διακρίνεις ένα νόημα. Μα όσο κοιτάς, τόσο η εικόνα θολώνει. Σαν να έχεις ξεχάσει ποια ήταν η αρχική πρόθεση, σαν να σου λείπει το εξώφυλλο που κάποτε σου υποσχέθηκε ένα καθαρό τέλος.

Το ίδιο ισχύει και στο διάβασμα. Άπειρες σημειώσεις. Παντού φυλλάδια, συχνά ατάκτως ερριμένα. Και λες «πώς θα τα συνδέσω όλα αυτά; Έχουν νόημα;» Συχνά νικά η σύγχυση.

Και στην καθημερινότητα υπάρχουν πάρα πολλές κατευθύνσεις, ερμηνείες πάρα πολλοί "Άλλοι" που σε προβληματίζουν. Κάθε κομμάτι έχει τη δική του φωνή, τη δική του μικρή αλήθεια. Αλλά καμία δεν αρκεί μόνη της. Στις ρωγμές του χρόνου, τα κομμάτια μοιάζουν ξένα, ασύνδετα, σχεδόν εχθρικά. Κι όμως, μέσα σε αυτή τη διάλυση κρύβεται η αρχή μιας άλλης σύνθεσης. Θυμάσαι, κάπου βαθιά, μια φράση που ηχεί στα αυτιά σου σαν οδηγός:

«Βλέπεις, είπες, είναι οι Άλλοι

και δε γίνεται Αυτοί χωρίς Εσένα

και δε γίνεται μ' Αυτούς χωρίς, Εσύ». (Οδυσσέας Ελύτης, Άξιον εστί)

Και τότε αρχίζεις να υποψιάζεσαι πως το παζλ δεν είναι μόνο δικό σου. Πως κάθε κομμάτι δεν είναι απλώς ένα τμήμα μιας εικόνας, αλλά ένας άλλος άνθρωπος, μια άλλη σκέψη, μια άλλη εκδοχή που περιμένει να συνδεθεί. Η σύγχυση δεν είναι αποτυχία· είναι η στιγμή πριν από την αναγνώριση.

Παίρνεις ένα κομμάτι στα χέρια σου. Δεν ταιριάζει εκεί που νόμιζες. Το μετακινείς. Το αφήνεις να σε οδηγήσει αντί να το οδηγείς εσύ. Και σιγά-σιγά, μια άκρη σχηματίζεται. Όχι όπως την περίμενες. Όχι όπως την είχες σχεδιάσει. Αλλά είναι κάτι. Είναι μια αρχή.

Και τότε το βλέπεις: το νόημα δεν βρίσκεται στη βιασύνη να ολοκληρωθεί η εικόνα, αλλά στην αποδοχή ότι το κάθε κομμάτι είναι αναγκαίο. Ακόμη κι εκείνο που περίσσευε. Ακόμη κι εκείνο που σε μπέρδευε περισσότερο από όλα. Γιατί χωρίς αυτό, θα υπήρχε ένα αδιόρατο κενό, μια ασυνέχεια που θα πρόδιδε την αλήθεια της σύνθεσης.

Η διαφορά αποκτά αξία. Η αταξία γίνεται προθάλαμος ενότητας. Όπως η κοινωνία, έτσι κι αυτή η μικρή εικόνα ζητά υπομονή, ενσυναίσθηση, επιμονή. Ζητά να αντέξεις τη στιγμή που δεν καταλαβαίνεις, για να φτάσεις σε εκείνη που αναγνωρίζεις.

Και ίσως τελικά αυτό να είναι το θαύμα: ότι τα πράγματα δένουν όχι όταν είναι τέλεια, αλλά όταν τους επιτρέπεις να συναντηθούν. Στο τέλος, δεν θα θυμάσαι τη σύγχυση ως βάρος. Θα τη θυμάσαι ως απαραίτητη διαδρομή. Θα δεις την εικόνα να απλώνεται μπροστά σου — ίσως όχι όπως τη φαντάστηκες, αλλά πιο αληθινή. Και θα καταλάβεις πως κάθε κομμάτι, κάθε λάθος, κάθε καθυστέρηση, ήταν μέρος της αρμονίας που ερχόταν.

Γιατί το παζλ της ζωής δεν ολοκληρώνεται παρά μόνο όταν αποδεχτείς ότι δεν είσαι μόνος μέσα του — ότι είσαι ένα κομμάτι που βρίσκει τη θέση του ακριβώς τη στιγμή που είναι έτοιμο να συνδεθεί.

Γιατί όσοι οι άνθρωποι στη γη, τόσες κι οι εικόνες που δεν έχουν ακόμη ολοκληρωθεί — και κάπου ανάμεσα στα σπασμένα τους σχήματα, η αρμονία περιμένει υπομονετικά να της επιτρέψουμε να υπάρξει. Είμαστε όλοι ψηφίδες ενός παζλ. Όλα είναι ψηφίδες που τελικά μπορούν να συνυπάρχουν.

3-4
απόψεις

5-6
έρευνα

7
κριτική
βιβλίου

8-9
στιγμές

10
συνέντευξη

11-12
ένα χρόνο μετά
το σχολείο

13
οδός πικρής
αλήθειας

14-15
οδός
γέλιου

16
αλληλογραφία
αγάπης

Η ταυτότητά μας

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ
ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ Β΄
ΤΕΥΧΟΣ 17

Διευθύντρια:

Μαριάννα Παναγιώτου – Στυλιανού, Διευθύντρια

Υπεύθυνη Βοηθός Διευθύντρια:

Ρεβέκκα Συμεού, Φιλολόγος

Υπεύθυνη Έκδοσης:

Γαλάτεια Τριμιθιώτου

Διόρθωση κειμένων:

Γαλάτεια Τριμιθιώτου, Φιλολόγος

Συντακτική ομάδα

Ειρήνη Πτωχοπούλου Γ11
Μιχάλης Χριστοφόρου Γ21
Ακύλα Σιούπαρτ Γ31
Θέλμα Μαυρομουστάκη Γ31
Νικόλ Χρυσοβαλάντω Κλεάνθους Γ31
Εβελίνα Μιχαήλ Γ32
Σοφία Σταύρου Β31
Δήμητρα Αικατερίνη Πετράκη Β32
Μαριελένα Νεοφύτου Β32
Ελένη Πίκα Β32
Αντιγόνη Διομήδους Α24α
Αιμιλία Πέτρου Α32

Χορηγός:

Σύνδεσμος Γονέων και Κηδεμόνων Λυκείου Κύκκου Β΄

Σχεδιασμός και Εκτύπωση:

Τυπογραφεία Κώνος Λτδ

Όταν το Κεντρικό Μαθητικό Συμβούλιο έχει κέφια.... όλα γίνονται αλλιώς!

Η εβδομάδα 13-17 Οκτωβρίου ήταν γεμάτη εκπλήξεις, χαρά, δημιουργικότητα και φυσικά πολύ γέλιο. Οι τελειόφοιτοί μας, στο πλαίσιο μιας ξεχωριστής δράσης του Κεντρικού Μαθητικού Συμβουλίου, έδωσαν άλλο χρώμα και διάθεση στην καθημερινότητα του σχολείου μας. Για να είμαστε ειλικρινείς, για λίγες μέρες το σχολείο θύμιζε περισσότερο... φεστιβάλ παρά μάθημα!

Οργανώθηκαν πρωτότυπες θεματικές ημέρες όπως:

«Ντυθείτε όπως οι καθηγητές σας» – όπου το χιούμορ και η δημιουργικότητα είχαν την τιμητική τους! Ομολογουμένως, μερικοί μαθητές έκαναν τόσο καλές “αντιγραφές” που για λίγο μπερδευτήκαμε ποιος είναι ο καθηγητής και ποιος ο μαθητής!

«Μέρα της πιτζάμας» – γιατί ποιος είπε ότι δεν μπορούμε να είμαστε άνετοι και στο σχολείο; Κάποιοι μάλιστα έμοιαζαν έτοιμοι να κοιμηθούν στο θρανίο... και ίσως κάποιοι να το δοκίμασαν κιόλας!

«Μέρα χωρίς σχολική τσάντα» – με τους μαθητές να επιστρατεύουν φαντασία και να κουβαλούν τα βιβλία τους με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο, από κατσαρόλες μέχρι καλάθια πικνίκ!

Η συμμετοχή όλων ήταν εντυπωσιακή, ενώ ακόμη και οι καθηγητές μπήκαν στο κλίμα, δείχνοντας κατανόηση και πολύ χιούμορ. Τελικά, τέτοιες δράσεις μας θυμίζουν πως το σχολείο δεν είναι μόνο μαθήματα και διαγωνίσματα, αλλά και στιγμές που θα θυμόμαστε με χαμόγελο για χρόνια.

Απόψεις μαθητών της Α΄ Λυκείου για τη μετάβαση από το Γυμνάσιο

Επιμέλεια: μαθητές και μαθήτριες του Α23

Κάθε βαθμίδα της εκπαίδευσης συνοδεύεται από διαφορετικές απαιτήσεις, προσδοκίες και στόχους, που αντανακλούν το στάδιο ανάπτυξης και ωρίμανσης των μαθητών. Η μετάβαση από τη μία βαθμίδα στην άλλη, όπως από το Γυμνάσιο στο Λύκειο, αποτελεί μια σημαντική αλλαγή, η οποία συχνά συνοδεύεται από προκλήσεις και δυσκολίες προσαρμογής. Ρωτήσαμε λοιπόν συμμαθητές μας για να δούμε στην τις απόψεις τους για τη μετάβαση αυτή. Από τις απαντήσεις που πήραμε προκύπτουν τα εξής συμπεράσματα.

Οι μαθητές φαίνεται να μπαίνουν στο Λύκειο με αυξημένες προσδοκίες, περιμένοντας ένα πιο ώριμο, ενδιαφέρον και απαιτητικό περιβάλλον. Πολλοί ανέφεραν ότι περίμεναν μεγαλύτερη δυσκολία στα μαθήματα, περισσότερη ελευθερία, νέες φιλίες και καλύτερη προετοιμασία για το μέλλον. Παράλληλα, κάποιοι δεν είχαν ιδιαίτερες προσδοκίες ή απλώς περίμεναν μια φυσική συνέχεια του Γυμνασίου.

Ως προς τις ομοιότητες με το Γυμνάσιο, οι μαθητές εντοπίζουν κυρίως το ίδιο βασικό πλαίσιο λειτουργίας του σχολείου: παρόμοια μαθήματα, ωρολόγιο πρόγραμμα, διαλείμματα και σε αρκετές περιπτώσεις παρόμοια συμπεριφορά καθηγητών. Αυτό δείχνει ότι η μετάβαση δεν είναι πλήρως ριζική, αλλά διατηρεί αρκετά κοινά στοιχεία.

Ωστόσο, οι διαφορές που επισημαίνουν είναι σημαντικές. Το Λύκειο χαρακτηρίζεται ως πιο απαιτητικό, με δυσκολότερη ύλη, περισσότερη πίεση για επιδόσεις και συχνά μεγαλύτερη έμφαση στα διαγωνίσματα και στην αξιολόγηση. Επιπλέον, τονίζεται η ύπαρξη επιλογής μαθημάτων και κατευθύνσεων (κλάδων), κάτι που διαφοροποιεί ουσιαστικά την εμπειρία και συνδέεται περισσότερο με τα ενδιαφέροντα των μαθητών. Παράλληλα, αρκετοί αναφέρουν ότι το Λύκειο συνοδεύεται από μεγαλύτερη ωριμότητα τόσο των ίδιων όσο και του σχολικού περιβάλλοντος.

Στα θετικά στοιχεία, οι μαθητές ξεχωρίζουν κυρίως το πιο φιλικό και ώριμο κλίμα, τις καλύτερες σχέσεις με συμμαθητές και καθηγητές, καθώς και την αυξημένη αίσθηση ελευθερίας. Πολλοί απολαμβάνουν επίσης τις εκδρομές, τα διαλείμματα και τις δραστηριότητες, ενώ εκτιμούν ότι έχουν περισσότερες ευκαιρίες να ασχοληθούν με πράγματα που τους ενδιαφέρουν. Η κοινωνική διάσταση (φιλίες, συνεργασία, θετικό περιβάλλον) φαίνεται να παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στη συνολική εμπειρία τους.

Παρά τα θετικά, οι μαθητές εκφράζουν και αρκετές προτάσεις βελτίωσης. Κυρίαρχα ζητήματα αποτελούν η μείωση της πίεσης από τα διαγωνίσματα και της ύλης, η ανάγκη για πιο ενδιαφέροντα και διαδραστικά μαθήματα και περισσότερες δραστηριότητες. Επίσης, αναφέρονται θέματα όπως η καλύτερη επικοινωνία με τους καθηγητές, πιο δίκαιη αξιολόγηση, βελτίωση των σχολικών υποδομών και περισσότερες εκπαιδευτικές εκδρομές. Μερικοί μαθητές ζητούν να περιοριστούν τα διαγωνίσματα ή να επικεντρώνονται μόνο στα εξεταζόμενα μαθήματα.

Τέλος, σημαντικό είναι ότι οι μαθητές επιθυμούν να διατηρηθούν στο Λύκειο στοιχεία όπως το φιλικό και υποστηρικτικό κλίμα, οι καλές σχέσεις με τους κα-

θηγητές, η αίσθηση ελευθερίας, οι δραστηριότητες και οι εκδρομές. Αυτά θεωρούνται βασικοί παράγοντες που συμβάλλουν σε μια θετική σχολική εμπειρία.

Θεματική Κατηγορία

Προσδοκίες για το Λύκειο

Κυριότερες Απαντήσεις Μαθητών

- Πιο δύσκολα μαθήματα
- Πιο ώριμο και ενδιαφέρον περιβάλλον
- Νέες φιλίες
- Μεγαλύτερη ελευθερία
- Καλύτερη προετοιμασία για το μέλλον
- Παρόμοια μαθήματα
- Ίδιο ωρολόγιο πρόγραμμα και διαλείμματα
- Παρόμοιος τρόπος διδασκαλίας/αξιολόγησης
- Συμπεριφορά καθηγητών
- Πιο δύσκολη ύλη
- Περισσότερα και πιο απαιτητικά διαγωνίσματα
- Μεγαλύτερη πίεση για βαθμούς
- Επιλογή μαθημάτων (κλάδοι)
- Περισσότερη ωριμότητα
- Φιλικό και πιο ώριμο κλίμα
- Καλύτερες σχέσεις με συμμαθητές
- Καθηγητές πιο κοντά στους μαθητές
- Περισσότερη ελευθερία

Ομοιότητες με το Γυμνάσιο

Βασικές Διαφορές

Τι αρέσει στο Λύκειο

Τι θα ήθελαν να αλλάξει

Τι θέλουν να διατηρηθεί

- Εκδρομές, διαλείμματα και δραστηριότητες
- Λιγότερη πίεση από διαγωνίσματα
- Μείωση ύλης
- Πιο ενδιαφέροντα και διαδραστικά μαθήματα
- Περισσότερες δραστηριότητες
- Καλύτερη επικοινωνία με καθηγητές
- Πιο δίκαιη αξιολόγηση
- Φιλικό κλίμα
- Καλές σχέσεις με καθηγητές
- Αίσθηση ελευθερίας
- Εκδρομές και δράσεις
- Σχέσεις μεταξύ μαθητών

Προεκτείνοντας τη σκέψη του Επίκτητου και του Brown Σκέψεις και προβληματισμοί γύρω από τον εθελοντισμό

«Να θυμάσαι ότι οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι δεν είναι αυτοί που παίρνουν περισσότερα, αλλά αυτοί που δίνουν περισσότερα».

H. Jackson Brown, Αμερικανός συγγραφέας

«Όπως ο ήλιος δεν περιμένει παρακλήσεις και καλοπιάσματα, αλλά ανατέλλει και ευθύς λάμπει και τους αγκαλιάζει όλους, έτσι και εσύ μην περιμένεις θόρυβο και επαίνους, για να κάνεις κάτι καλό, αλλά να ευεργετείς χωρίς υστεροβουλία, και θα αγαπηθείς όπως ο ήλιος».

Επίκτητος, Στωικός φιλόσοφος

Ιδιαίτερα για τη νεολαία, ο εθελοντισμός λειτουργεί ως σχολείο αξιών. Καλλιεργεί την υπευθυνότητα, την πειθαρχία, τη συνεργασία και την ενσυναίσθηση. Οι νέοι δεν μαθαίνουν απλώς να προσφέρουν, αλλά να αντιλαμβάνονται τον ρόλο τους ως ενεργοί πολίτες. Μέσα από τη συμμετοχή σε εθελοντικές δράσεις, αποκτούν εμπειρίες που τους διαμορφώνουν τόσο σε προσωπικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Σε περιόδους κρίσης, ο εθελοντισμός δεν λύνει μόνο πρακτικά προβλήματα· ενισχύει και το ηθικό μιας κοινωνίας. Υπενθυμίζει ότι, ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές, η αλληλεγγύη παραμένει ζωντανή. Η προσφορά χρόνου και κόπου χωρίς αντάλλαγμα αποτελεί πράξη αντίστασης απέναντι στην αδιαφορία και τον φόβο. Ο εθελοντισμός δεν είναι πολυτέλεια, αλλά αναγκαιότητα. Μπορεί να συμβάλει σε κάθε αγώνα και σε κάθε κρίση, γιατί βασίζεται στη δύναμη της συλλογικότητας. Όσο περισσότεροι επιλέγουμε να συμμετέχουμε, τόσο πιο δυνατή και ανθεκτική γίνεται η κοινωνία μας.

Γιάννης Χατζηλουκάς, B31

«Η παροχή βοήθειας προς ένα συνάνθρωπο που τη χρειάζεται, είναι η μεγαλύτερη αρετή που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος. Αυτή η αξία της ανιδιοτελούς βοήθειας βρίσκει την πιο ολοκληρωμένη της έκφραση μέσα από τον εθελοντισμό. Ο εθελοντι-

σμός, αποτελεί τρόπο μετατροπής της καλοσύνης σε πράξη, προσφέροντας χρόνο και προσπάθεια σε όσους το έχουν πραγματικά ανάγκη.

Τις περισσότερες φορές πολλοί άνθρωποι σκέφτονται «δεν μπορώ να κάνω κάτι για αυτό» ή «δεν είναι δικό μου πρόβλημα για να το λύσω». Η αλήθεια είναι πως όντως δεν είναι ευθύνη αλλά επιλογή του κάθε ανθρώπου να βοηθάει τον άλλο, ο οποίος μπορεί να είναι ο γείτονας μας που ζει στην διπλανή πόρτα, ένας γνωστός ή ένας ξένος άνθρωπος στην άλλη άκρη του κόσμου. Θα μπορούσαμε να κρατήσουμε συντροφιά σε κάποιον που χρειάζεται για να δείξουμε πως ενδιαφερόμαστε και δεν είναι μόνος του. Μια καλή κουβέντα και μια αγκαλιά μπορούν να εμψυχώσουν και να ενθαρρύνουν τους συνανθρώπους μας που το έχουν ανάγκη».

Σοφία Σταύρου, B31

«Κάθε δράση, μικρή ή μεγάλη ενισχύει το κοινό καλό. Μέσα από την ανιδιοτελή προσφορά η κοινωνία γίνεται πιο ανθρώπινη, πιο δίκαιη και πιο ενωμένη αποδεικνύοντας ότι η συλλογική προσπάθεια μπορεί να φέρει την αλλαγή. Ο κόσμος γίνεται καλύτερος για τους ανθρώπους».

Νικόλας Πασχαλίδης, B31

Πάντα επίκαιρη η “Ελένη” του Σεφέρη

Γράφει η Σοφία Βασιλείου, Γ11

Στο ποίημά του «Ελένη», ο Σεφέρης θέτει το εξής ερώτημα: “Πού είναι αλήθεια;” Είναι άραγε η αλήθεια μία, σταθερή, ακίνητη, σαν το τελικό σχήμα ενός παζλ που περιμένει απλώς να αποκαλυφθεί; Ή μήπως είναι κι αυτή κομμάτια σπασμένα, σκορπισμένα όπως οι μνήμες, όπως οι αφηγήσεις των ανθρώπων; Γιατί όσο περισσότερο κοιτά κανείς την ιστορία, τόσο αντιλαμβάνεται ότι η αλήθεια σπάνια στέκεται μόνη της. Συνήθως συνοδεύεται από φωνές — διαφορετικές, αντικρουόμενες, επίμονες.

Στους σύγχρονους πολέμους, αυτό γίνεται πιο καθαρό από ποτέ. Τα ίδια γεγονότα αποκτούν άλλη μορφή, άλλο χρώμα, ανάλογα με το ποιος τα αφηγείται. Η ίδια έκρηξη μπορεί να γίνει «άμυνα» για τον έναν και «επίθεση» για τον άλλον. Η ίδια απώλεια μπορεί να υψωθεί ως θυσία ή να καταγγελθεί ως αδικία. Κάθε πλευρά υφαίνει τη δική της εκδοχή, προσθέτει τα δικά της κομμάτια στο παζλ και αφήνει σιωπηλά εκείνα που δεν ταιριάζουν στην εικόνα της. Κι έτσι ο κόσμος γεμίζει από μισές αλήθειες που μοιάζουν ολόκληρες.

Μέσα σε αυτή την πολλαπλότητα, ο άνθρωπος βρίσκεται ξανά μπροστά στο ίδιο τραπέζι με τα σκορπισμένα κομμάτια. Κοιτά, συγκρίνει, αμφιβάλλει. Μα ίσως η αλήθεια να μην βρίσκεται αποκλειστικά σε ένα κομμάτι, ούτε σε μία πλευρά. Ίσως να είναι ακριβώς το σημείο όπου τα αντίθετα αγγίζονται — εκεί που οι διαφορετικές αφηγήσεις, όσο κι αν συγκρούονται, αποκαλύπτουν κάτι βαθύτερο όταν τεθούν δίπλα-δίπλα.

Κι αυτό το ερώτημα μας φέρνει στο επόμενο καιριο ερώτημα που θέτει ο Σεφέρης: «αν είναι αλήθεια πως οι θνητοί δεν θα ξαναπάρουν το παλιό τέχνασμα των θεών». Μέσα από αυτό το ερώτημα, η σκέψη μας ευθυγραμμίζεται με τη σκέψη του Χέγκελ: «Μαθαίνουμε από την ιστορία ότι δεν μαθαίνουμε από την ιστορία». Η ιστορία της Κύπρου αυτό αποδεικνύει. Μια σειρά από λάθη, τόσο πριν όσο και μετά την τουρκική εισβολή του 1974, μας κόστισαν το μισό μας νησί. Ως ένα μικρό νησί με περιορισμένες αμυντικές δυνατότητες, δεν έχουμε περιθώρια για επαναλαμβανόμενα σφάλματα. Η άρνηση να παραμένεις παθητικός παρατηρητής είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλιστεί ότι δεν θα επαναληφθεί ο κύκλο της ιστορίας.

Γιατί η αλήθεια δεν είναι πάντα κραυγή. Είναι συχνά ένας ψίθυρος που χάνεται ανάμεσα σε δυνατότερες φωνές. Και τότε επιστρέφει το αρχικό ερώτημα, πιο ώριμο, πιο βαρύ: αν η ιστορία επαναλαμβάνεται, είναι επειδή δεν την ακούμε πραγματικά, ή επειδή ακούμε μόνο αυτό που μας βολεύει; Αν οι άνθρωποι συνεχίζουν να διχάζονται, είναι επειδή δεν υπάρχουν κομμάτια που να ενώνουν, ή επειδή αρνούμαστε να τα δούμε;

Ίσως, τελικά, η αλήθεια να μοιάζει με εκείνο το τελευταίο κομμάτι του παζλ. Δεν ανήκει αποκλειστικά πουθενά — αλλά χωρίς αυτό, η εικόνα μένει ανολοκλήρωτη. Και ίσως η ευθύνη μας να μην είναι να την κατέχουμε, αλλά να τη συναρμολογούμε με ειλικρίνεια.

Κυπριακή προεδρία, μια μείζων πρόκληση

Γράφει ο Αλέξανδρος Σαμούτης, Γ31

Σήμερα η ΕΕ αποτελεί το καλύτερο παράδειγμα δημοκρατικών διαδικασιών στο παγκόσμιο στερέωμα, στηριζόμενη στις διαχρονικές αξίες του Ελληνισμού: την αρχή της πλειοψηφίας, την αξιοκρατία, το κράτος δικαίου, την ελευθερία, την δικαιοσύνη, το μέτρο, τον ανθρωπισμό και τον σεβασμό στην ανθρωπινή αξιοπρέπεια.

Η Κύπρος ανέλαβε την προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το πρώτο εξάμηνο του 2026 με σλόγκαν «Μια αυτόνομη ένωση, Ανοικτή στον κόσμο». Η εξέλιξη αυτή συνιστά σημαντική ευκαιρία για την Κύπρο, και κατ'επέκταση την Ελλάδα, να θέξει θέματα που βρίσκονται επί ξυρού ακμής και να συμβάλει στη στρατηγική ουριοδρόμηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς την πολιτικοοικονομική ακεραιότητα, την ενεργειακή ανεξαρτησία και τη συλλογική ασφάλεια. Υπό αυτό το πρίσμα, πρέπει να εστιάσουμε στα κοινά στοιχεία που συγκροτούν την ευρωπαϊκή μας ταυτότητα και να ενστερνιστούμε την άποψη ubi concordia ibi victoria (όπου υπάρχει ομόνοια υπάρχει νίκη). Έτσι, η Κύπρος δύναται να διαδραματίσει τον καταλυτικό ρόλο ενός ad hoc συνδετικού κρίκου, τόσο μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών όσο και μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ευρύτερου διεθνούς περιβάλλοντος.

Ο λόγος ύπαρξης της ΕΕ, είναι η διασφάλιση της ελευθερίας και της ασφάλειας των πολιτών της. Όσον αφορά την εξωτερική ασφάλεια, τα κράτη μέλη έχουν κάνει τολμηρά βήματα προς την ενίσχυση της άμυνάς τους, μέσα από την αύξηση της αμυντικής και βιομηχανικής τους βάσης. Πλέον η ΕΕ έχει στα εδάφη τις με-

γάλους εργολάβους άμυνας όπως η Airbus, η Thales Group, η Rheinmetall, και η Saab, δίνοντας της ανταγωνιστικότητα έναντι των μεγάλων στρατιωτικών δυνάμεων: ΗΠΑ, Κίνα, και Ρωσία. Συγχρόνως, τα περισσότερα κράτη μέλη της ΕΕ είναι μέλη και του Οργανισμού Βορειοατλαντικού Συμφώνου NATO, διευρύνοντας τους παγκόσμιους αμυντικούς εταίρους της ένωσης. Σε θέματα εσωτερικής ασφάλειας, οφείλουμε να καταπολεμήσουμε το διαδικτυακό έγκλημα, τις κυβερνοεπιθέσεις, μέσα από κοινές πολιτικές διαδικτυακής προστασίας και επενδύοντας σε ευρωπαϊκές εταιρείες αποθήκευσης δεδομένων. Περαιτέρω, πρέπει να κινηθούμε αποφασιστικά κατά του οργανωμένου εγκλήματος, των εγκλημάτων λευκού κολάρου και της διαφθοράς. Επιπλέον, υιοθετώντας κοινές πολιτικές διευκολύνεται η εύρεση εργασίας, η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ενισχύεται η πρόνοια για άτομα χαμηλού εισοδήματος, για πολυτέκνους ή θύματα φυσικών καταστροφών.

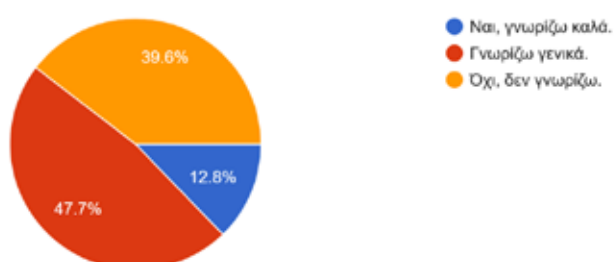
«Ο,τι είναι ο νους και η καρδιά για τον άνθρωπο είναι και η Ελλάδα για την οικουμένη» είπε ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς της γερμανικής λογοτεχνίας. Ασπάζομαι τα λόγια του Γκαίτε πως ο περιούσιος ελληνισμός μαζί με τις αξίες και τον πολιτισμό του αποτέλεσαν τον πυρήνα γύρω από τον οποίο θεμελιώθηκε όλος ο σύγχρονος δυτικός κόσμος. Ειδικότερα, η Ευρωπαϊκή Ένωση οικοδομήθηκε πάνω στο αξιακό υπόβαθρο του Ελληνισμού, με έμφαση στη δημοκρατία, την ελευθερία, την ισηγορία, την ισονομία και τον σεβασμό προς τον άνθρωπο και τα ανθρωπιστικά στοιχεία. Έρθε, επομένως, το πλήρωμα του χρόνου, ώστε όλα όσα έφτιαξαν την ιδανική πολιτεία ενός Πλάτωνα και ενός Περικλή να συντελέσουν στη δημιουργία μιας ιδανικής πολιτείας για κάθε Ευρωπαίο πολίτη του εικοστού πρώτου αιώνα.

Έρευνα

Έρευνα: Τι γνωρίζουν οι νέοι για την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Κυπριακή Προεδρία

Στο πλαίσιο δραστηριοτήτων με αφορμή την Κυπριακή Προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το τμήμα Αγγλικών του σχολείου μας δημιούργησε ερωτηματολόγιο για τους μαθητές / τις μαθήτριες με σκοπό τη διερεύνηση των γνώσεών τους για την Ευρωπαϊκή Ένωση και των απόψεων και στάσεων τους για ζητήματα προτεραιότητας. Η έρευνα είχε διεξαχθεί κατά τη διάρκεια των μαθημάτων των Αγγλικών στα τμήματα όλων των τάξεων μέσω QR code και Google Forms. Οι απαντήσεις και τα σχετικά γραφήματα παρατίθενται πιο κάτω:

1. Γνωρίζεις τι σημαίνει η "Προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης" και ποιος είναι ο ρόλος της Κύπρου το 2026;
298 responses

2. Ποια είναι η κύρια διαφορά μεταξύ της Προεδρίας του Συμβουλίου (που αναλαμβάνει η Κύπρος) και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής;
292 responses

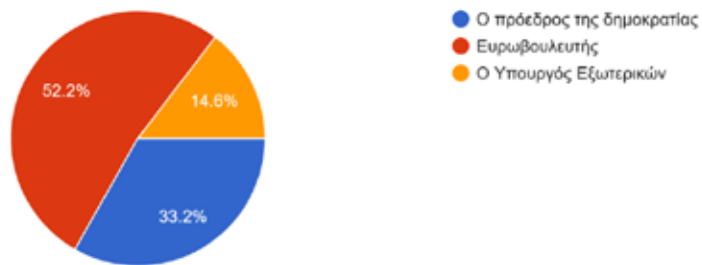

Έρευνα: Τι γνωρίζουν οι νέοι για την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Κυπριακή Προεδρία

Συνέχεια από τη σελίδα 4

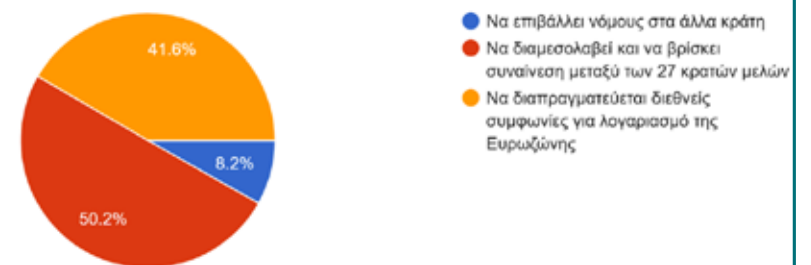
4. Ποιος εκπροσωπεί την Κύπρο στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο;

295 responses

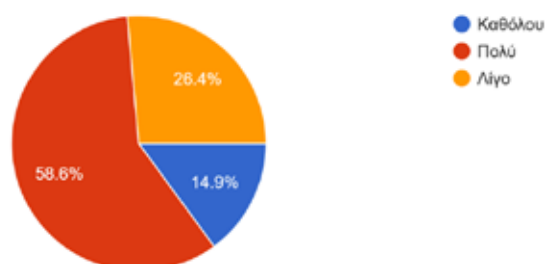
5. Ποιος είναι ο βασικός ρόλος της Κύπρου κατά τη διάρκεια της Προεδρίας της;

293 responses

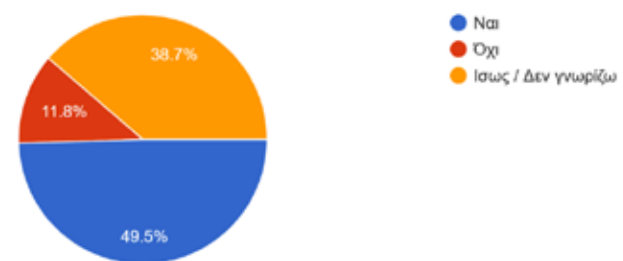
6. Πόσο πιστεύεις ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση επηρεάζει την καθημερινή σου ζωή, το παρόν και το μέλλον σου; (π.χ. σπουδές, ταξίδια, εργασία);

295 responses

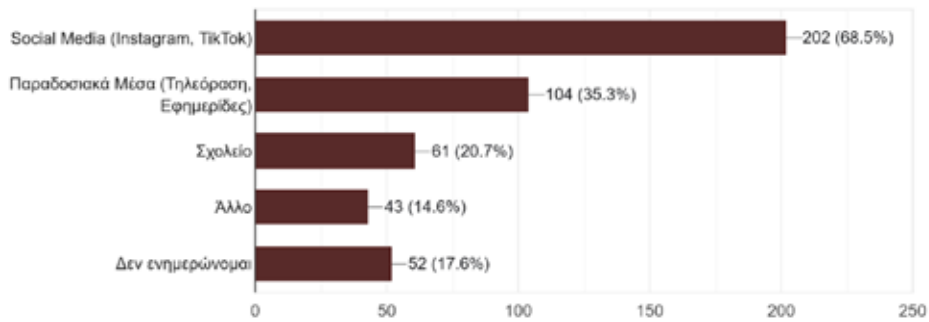
7. Απο ότι γνωρίζεις, προσφέρει ευκαιρίες για σπουδές, κατάρτιση και πρακτική άσκηση η ΕΕ?

297 responses

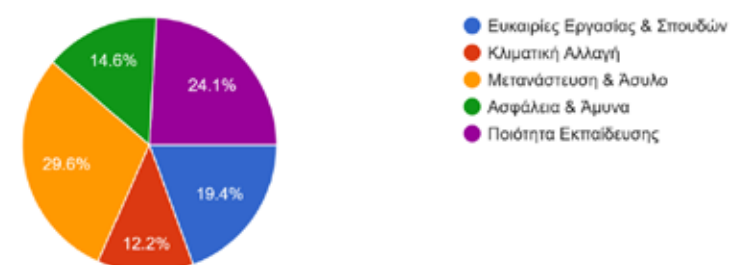
10. Από ποιες πηγές ενημερώνεσαι κυρίως για τις εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

295 responses

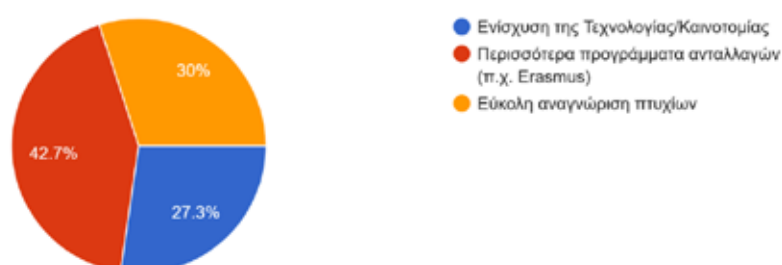
11. Αν ήσουν εσύ ο Πρόεδρος/η Πρόεδρος της ΕΕ για έξι μήνες, ποιο ζήτημα θα έβαζες ως κορυφαία προτεραιότητα;

294 responses

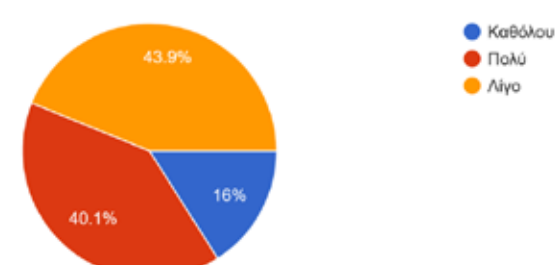
12. Πώς πιστεύεις ότι η Κυπριακή Προεδρία μπορεί να βοηθήσει στην αντιμετώπιση της ανεργίας των νέων σε όλη την Ευρώπη;

293 responses

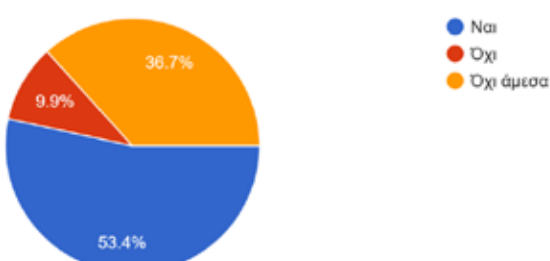
13. Πόσο σε απασχολούν τα θέματα της κλιματικής αλλαγής και της προστασίας του περιβάλλοντος στην Κύπρο και την ΕΕ;

294 responses

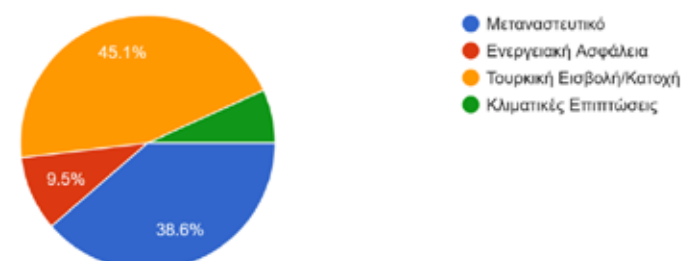
14. Πιστεύεις ότι θα πρέπει η Κυπριακή Προεδρία να προωθήσει θέματα περιβάλλοντος ως προτεραιότητα της;

294 responses

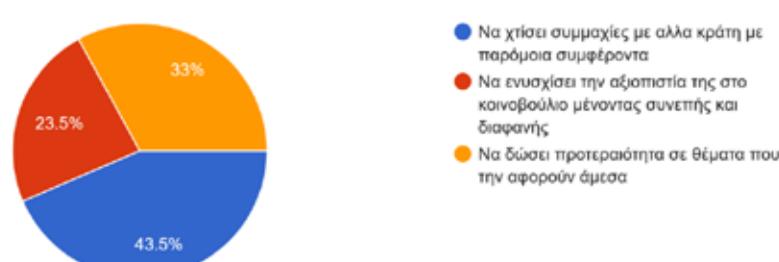
15. Ποια πιστεύεις ότι είναι η πιο σημαντική πρόκληση που αντιμετωπίζει η Κύπρος λόγω της γεωγραφικής της θέσης στην Ανατολική Μεσόγειο;

295 responses

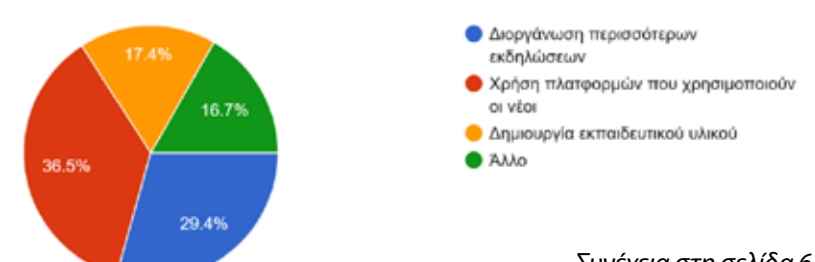
16. Πώς μπορεί η Κύπρος, ως μικρή χώρα-μέλος, να κάνει τη «φωνή» της να ακουστεί δυνατά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο;

294 responses

17. Τι θα έπρεπε να κάνει η Κυπριακή Προεδρία για να ενθαρρύνει τη συμμετοχή των νέων στα ευρωπαϊκά θέματα;

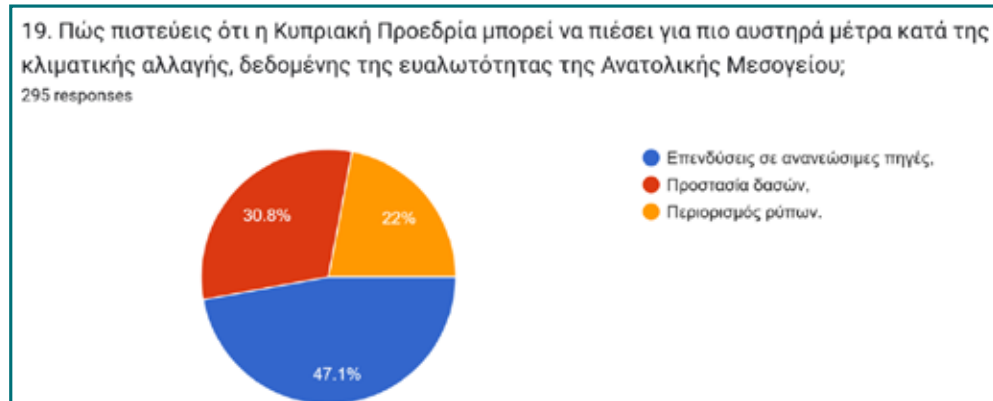
293 responses

Συνέχεια στη σελίδα 6

Έρευνα: Τι γνωρίζουν οι νέοι για την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Κυπριακή Προεδρία

Συνέχεια από τη σελίδα 5

Συμπεράσματα:

- Οι νέοι χρειάζονται περισσότερη ενημέρωση για θέματα της ΕΕ και κίνητρα για ανάπτυξη ενδιαφέροντος και ενεργοποίησης.
- Νιώθουν ότι επηρεάζονται άμεσα από την ΕΕ και γνωρίζουν τα οφέλη στους τομείς της εκπαίδευσης και του περιβάλλοντος.
- Εστιάζουν στο μεταναστευτικό ως μείζον θέμα που χρήζει σωστής διαχείρισης και θεωρούν ότι η αυστηρότερη φύλαξη των συνόρων είναι το μοντέλο διαχείρισης που πρέπει να προωθήσει η Προεδρία.
- Δεν θέτουν την κλιματική αλλαγή και τα θέματα περιβάλλοντος σαν άμεση προτεραιότητα, όμως πιστεύουν ότι οι ανανεώσιμες πηγές είναι το καλύτερο μέτρο κατά της κλιματικής αλλαγής.
- Γνωρίζουν τον στρατηγικό ρόλο της Κύπρου ως γέφυρα πρωτοβουλιών σε κρίσιμους τομείς όπως την ασφάλεια.
- Τους απασχολεί το Κυπριακό πρόβλημα και επιθυμούν συμμαχίες με άλλα κράτη με παρόμοια συμφέροντα για να κάνει η Κύπρος τη «φωνή» της να ακουστεί δυνατά στο Ευρωπαϊκό

Κοινοβούλιο. Πιστεύουν ότι η ΕΕ μπορεί να βοηθήσει στην επίλυση του Κυπριακού.

- Κύρια πηγή πληροφόρησης των νέων είναι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και εισηγούνται χρήση της τεχνολογίας για μεγαλύτερη συμμετοχή τους στα Ευρωπαϊκά δρώμενα.
- Θεωρούν την τεχνητή νοημοσύνη το βασικότερο θέμα συζήτησης που αφορά στην τεχνολογία.
- Πιστεύουν ότι τα Ευρωπαϊκά εκπαιδευτικά προγράμματα θα βοηθήσουν στον τομέα απασχόλησης και την αντιμετώπιση της ανεργίας.
- Επιθυμούν εκπαιδευτικές επισκέψεις στο Κοινοβούλιο για ενημέρωση.
- Είναι εναντίον της διεύρυνσης της ΕΕ.
- Ένα μεγάλο ποσοστό εκφράζει απροθυμία να ψηφίσει στις Ευρωεκλογές.

Με βάση τα πιο πάνω, διαφαίνεται ότι οι νέοι έχουν ανησυχίες για το μέλλον της χώρας μας και της Ευρώπης, όμως εκφράζουν και μια απαξίωση για τους θεσμούς και απαιτούν πράξεις και συγκεκριμένα μέτρα. Χρειάζονται επιμόρφωση, κινητοποίηση και εμπλοκή στα ευρωπαϊκά θέματα μέσω της τεχνολογίας και της εκπαίδευσης.

Η μεταμόρφωση

Γράφει η Εβελίνα Πετκόβσκι, Γ33α.

Η μεταμόρφωση του Κάφκα αποτελεί ένα λογοτεχνικό θησαυρό, αφού το απλοϊκό του περιεχόμενο και πλοκή σε συνδυασμό με την εκπληκτική ικανότητα του Κάφκα να το συνδέσει με κάθε αναγνώστη του το καθιστούν ιδανικό και για τον πιο άπειρο αναγνώστη αλλά και για τον πιο ειδήμονα αναγνώστη στον λογοτεχνικό κόσμο.

ΑΠΛΟΙΚΗ ΠΛΟΚΗ

Είναι τόσο απλή η πλοκή που θα μπορούσε να διατυπωθεί σε μια μόλις περίοδο: <<Ο πρωταγωνιστής μεταμορφώνεται σε έντομο στο δωμάτιο του όπου εκεί μένει ώσπου να πεθάνει>>

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΧΩΡΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ

Ένα αξιόλογο σημείο είναι το γεγονός ότι τα τρία <<κεφάλαια>> δεν διαφοροποιούνται στο περιεχόμενο εφόσον και στα τρία φαίνεται η αντιμετώπιση του πλέον μεταμορφωμένου πρωταγωνιστή Γκρέγκορ Σάμσα από την οικογένεια και τον περίγυρο του. Με μόνη βασική διαφορά τη σκηνή της μεταμόρφωσης στο πρώτο μέρος και τον θάνατο του στο δεύτερο μέρος.

ΓΕΝΙΚΑ

Ο Γκρέγκορ Σάμσα είναι ένας εργατικός πλασιέ που δουλεύει σε μια δουλειά που δεν το ευχαριστεί ώστε να στηρίξει την οικογένεια του. Ξυπνά ένα πρωί και έχει μορφή ενός εντόμου. Στην αρχή η οικογένειά του αντιλαμβάνεται το πρόβλημα, ώσπου τον αντικρίζουν...η αντίδραση τους αποκρουστική.

Στο κείμενο φαίνεται η αντιμετώπιση του Γκρέγκορ από την οικογένειά του και παρουσιάζεται ο εσωτερικός κόσμος του κάθε μέλους της οικογένειας του που φαίνονται να βρίσκονται σε εσωτερικό πόλεμο με τον εαυτό του ζώντας σε ένα διχασμένο ψυχικό κόσμο αμφισβητώντας κάθε τι το πραγματικό.

ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΓΚΟΡ

Οι διαφορετικές στάσεις των προσώπων περικλείουν όλες τις βασικές συμπεριφορές ανθρώπων όταν έρχονται αντιμέτωποι με τη δυσμενή κατάσταση ενός κοντινού τους προσώπου. Η άκρως σκληρή και επιθετική προσέγγιση του πατέρα, η στοργική αλλά τελείως αδρανής αντιμετώπιση της μητέρας και η κάπως αποστασιοποιημένη αλλά εξαιρετικά βοηθητική στάση της αδελφής του που μετέπειτα μετατρέπεται σε πλήρη <<απέχθεια>> θέτει το εξής ερώτημα: <<Αγαπάμε πραγματικά κάποιον ή μόνο την ιδέα αυτού;>> Γιατί στην ουσία ο Γκρέγκορ ήταν ο ίδιος, μόνο η εμφάνιση του, η ιδέα του έξω κόσμου είχε μεταβληθεί. Ο ψυχικός του κόσμος πάλευε να μείνει αμετάβλητος μέσα σε όλη αυτή την καταστροφή.

Κάτι άλλο που δείχνει η αντιμετώπιση του Γκρέγκορ είναι ότι το «ΘΑ ΣΕ ΑΓΑΠΩ ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ», ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ.

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΚΑΦΚΑ /ΓΚΡΕΓΚΟΡ

Ο Κάφκα ήταν Εβραίος. Πέρασε δύσκολα χρόνια, μετακομίσεις, πόλεμο, φτώχεια και χίλια άλλα πράγματα. Ταυτίζεται με τον πρωταγωνιστή αφού και αυτός όπως και ο Γκρέγκορ έπρεπε να αφήσει το πάθος του (λογοτεχνία του Κάφκα, <<χειροτεχνίες>> του Γκρέγκορ) σε δεύτερη μοίρα και να αποκτήσει μια βαρετή δουλειά για να στηρίξει ο ίδιος όλη του την οικογένεια. Τα μέλη της οικογένειας του Γκρέγκορ ταυτίζονται επίσης κάπως με τα μέλη της οικογένειας του Κάφκα.

Η μεταμόρφωση του Κάφκα έχει συνειρμικό χαρακτήρα αφού ο Κάφκα ήθελε να τονίσει την συχνά αμετάβλητη κατάντια και <<μεταμορφωση>> των ανθρώπων λόγω της εξωτερικής πίεσης, της κοινωνίας και της μη εκπλήρωσης των πραγματικών του πόθων. Θέλει να δείξει πως όταν ο άνθρωπος φτάσει στο επίπεδο της σοβαρής κατάθλιψης παύει να είναι ο ίδιος και θέτει το πρόβλημα πως πολλοί καταλήγουν στον θάνατο επειδή είναι ανήμποροι να φροντίσουν τον εαυ-

τό και ο περίγυρος τους, τους βλέπει ως <<τέρας>>

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

Ο Κάφκα μέσω του τόσο απλού βιβλίου μεταδίδει πάρα πολλά μηνύματα και θέτει κάποια πολύ σημαντικά ζητήματα. Ένα από τα σημαντικότερα μηνύματα να είναι:

«Εσύ είσαι ο κύριος του εαυτού σου και η ψυχολογική καταπίεση μόνο κακό θα επιφέρει»

Και

«Οι άνθρωποι στα δύσκολα φαίνοντα»

Από το αριστούργημα αγγλικής λογοτεχνίας παρέμεινε μονάχα ο τίτλος: Τα «Ανεμοδαρμένα Ύψη» στους κινηματογράφους

Γράφει η Αιμιλία Πέτρου Α32.

Στην εποχή μας έγινε συνήθειο ένας παραγωγός ταινίας να θεωρεί τον όρο «κλασικό» ως κάτι παλιό που χρειάζεται ανανέωση, δημιουργώντας μία πιο «σύγχρονη» εκδοχή του. Μερικές φορές αυτή η διαδικασία είναι δεκτή. Όμως στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτό είχε το αντίθετο αποτέλεσμα: χάθηκε η ουσία του έργου.

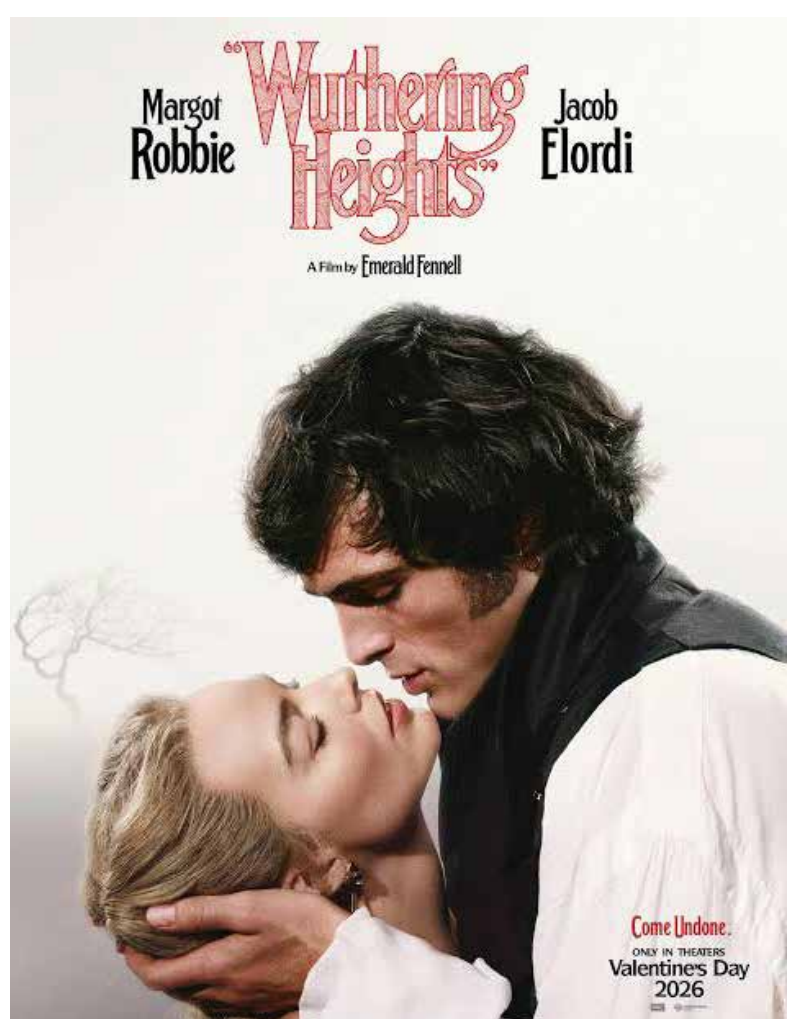
Η Emerald Fennell (παραγωγός της ταινίας) δεν ήθελε απλώς να παραγάγει μία άλλη εκδοχή. Σε μία συνέντευξη επεξήγησε το γεγονός πως τροποποίησε τα Ανεμοδαρμένα Ύψη έτσι, αφού ήθελε να δείξει στο κοινό τις σκηνές που ένιωθε πως της έλειψαν σε αυτό το βιβλίο όταν το διάβαζε η ίδια. Με αποτέλεσμα να αγνοήσει το γεγονός ότι το βιβλίο της Emily Brontë δεν είναι απλώς μια παραδοσιακή ιστορία αγάπης, αλλά μια σκοτεινή, βίαιη αφήγηση εκδίκησης και απάνθρωπων πράξεων. Η σχέση ανάμεσα στον Χίθκλιφ και στην Κάθριν είναι τόσο εμμονική και τοξική, που προκαλεί την καταστροφή όχι μόνο των ιδίων, αλλά και όλων όσοι βρίσκονται γύρω τους.

Υπάρχουν πολλές διαφορές μεταξύ του βιβλίου και της ταινίας, ξεκινώντας από την εμφάνιση των χαρακτήρων. Για παράδειγμα, η Κάθριν στο βιβλίο περιγράφεται ως ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι με καστανά, σγουρά μαλλιά και καφέ μάτια. Η ηθοποιός που επιλέχθηκε για αυτόν τον ρόλο δεν διαθέτει αυτά τα χαρακτηριστικά. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε να δι-

καιολογηθεί αυτή η αλλαγή, εάν οι ηθοποιοί στην ταινία κατάφεραν να μεταφέρουν την ένταση και τη χημεία που απαιτείται ανάμεσά τους. Ωστόσο, παρατηρούμε ότι οι συγκεκριμένοι ηθοποιοί φαίνεται να επιλέχθηκαν περισσότερο λόγω της φήμης και της δημοτικότητάς τους. Επίσης, μια σημαντική διαφορά είναι η ανεπάρκεια του ρόλου του Χίντλεϊ, αδερφού της Κάθριν, ο οποίος μετέπειτα στην εξέλιξη της ιστορίας είναι ένα από τα άτομα που ο Χίθκλιφ θεωρεί υπεύθυνα για τον θάνατο της Κάθριν, οδηγώντας τον σε μια μακροχρόνια εκδίκηση. Ενώ στην ταινία η αφήγηση ολοκληρώνεται με τον θάνατο της Κάθριν εξαφανίζοντας το κύριο θέμα του βιβλίου: την εκδίκηση.

Παρόλο που χάνεται η ουσία του κλασικού μυθιστορήματος της Emily Brontë, η κινηματογραφική εκδοχή του «Ανεμοδαρμένα Ύψη» φαίνεται να αρέσει στο κοινό που δεν έχει διαβάσει το βιβλίο, αφού η ταινία προσφέρει μια πιο άμεση και οπτικά εντυπωσιακή εμπειρία, μέσα από εικόνες και μουσική.

Συμπερασματικά, αν δούμε την ταινία απλώς ως αυτόνομο κινηματογραφικό έργο, είναι αρκετά καλή, με κάποια ασυνήθιστα στοιχεία. Ωστόσο, αν τη συγκρίνουμε με το βιβλίο, γίνεται φανερό πως το μόνο που τη συνδέει με αυτό είναι ο τίτλος.

Είναι στιγμές...μνήμες παλιές από το σήμερα στο χθες
Είναι στιγμές...όχι η ζωή μας είναι στιγμές

Γιώργος Καλοζώης: Ένας μεγάλος ποιητής ανάμεσά μας

Επιμέλεια συνέντευξης: Οι μαθητές και οι μαθήτριες του Β53α

20 Απριλίου 2026. Στη βιβλιοθήκη του Λυκείου μας η διδασκαλία της Λογοτεχνίας συνάντησε τη ζωντανή δημιουργία. Ο αγαπητός καθηγητής και ποιητής, κ. Γιώργος Καλοζώης, μοιράστηκε μαζί μας την αγάπη του για την ποίηση. Μας βοήθησε να γνωρίσουμε τον υπερρεαλισμό και να ξεκλειδώσουμε διάφορα θέματα που σχετίζονται με την ποιητική γραφή. Αφορμή για αυτό το συναπάντημα έδωσε το ποίημα «Αποκρία» του Μίλτου Σαχτούρη. Με την καθοδήγηση της φιλόλογου μας κ. Βασιλικής Νικολάου συνεχετάσαμε την «Αποκρία» με το ποίημα του κ. Καλοζώη, «Το σκαρί». Ο κ. Καλοζώης μοιράστηκε μαζί μας τη ματιά του και μετέτρεψε το μάθημά μας σε μια εμπειρία που θα τη θυμόμαστε! Τέτοιες στιγμές αλλάζουν την κλασική διδασκαλία και της δίνουν άλλη πνοή! Και εκτός από αυτά, ήταν και μια εξαιρετική ευκαιρία για μια σύντομη συνέντευξη.

-κ. Καλοζώη, τι είναι για σας η ποίηση;

-Η ποίηση είναι κάτι που μου αρέσει. Γράφω εδώ και πενήντα χρόνια. Όταν γράφω ένα ποίημα είναι σαν να γεννώ κάτι. Η ποίηση είναι έμπνευση αλλά και το αποτέλεσμα μόχθου. Πολλές φορές μέσω της τέχνης επουλώνονται οι πληγές και η ποίηση λειτουργεί ως φάρμακο, θερα-

πευτικά. Ο κόσμος της ποίησης είναι σίγουρα διαφορετικός από την καθημερινή πραγματικότητα. Θα έλεγα ότι ο ποιητής ζει σε δύο πραγματικότητες, τον κόσμο της ποίησης και την καθημερινή πραγματικότητα.

-Τι σας εμπνέει για να γράψετε και ποια μηνύματα θέλετε να περάσετε μέσα από την ποίησή σας;

-Σίγουρα η εισβολή του 1974. Εμείς που ζήσαμε την εισβολή νιώσαμε μεγάλη ανασφάλεια. Παρόλα αυτά, έχω μια αισιοδοξία και πιστεύω ότι το δυσάρεστο θα αντικατασταθεί από κάτι καλύτερο. Το μήνυμα που θέλω να περάσω είναι να μην θεωρούμε τα πάντα δεδομένα. Πρέπει να πιστεύουμε ότι μπορούμε να αλλάξουμε, αν όχι τον κόσμο, τουλάχιστον τους εαυτούς μας. Μπορούμε

να γίνουμε καλύτεροι. Μέσα από την ποίησή μου ψάχνω να βρω το ωραίο. Είναι σημαντικό να περιβαλλόμαστε από το ωραίο.

-Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της ποίησής σας;

-Σε κάθε εποχή η ποίηση έχει τα χαρακτηριστικά της. Έχω υιοθετήσει την υπερρεαλιστική γραφή. Στην ποίησή μου κυριαρχούν οι εικόνες, το άλογο στοιχείο και η απουσία στίξης. Πέρα

Βιογραφία και εργογραφία Γιώργου Καλοζώη

Ο Γιώργος Καλοζώης γεννήθηκε στη Λευκωσία το 1963. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Εργάζεται ως φιλόλογος στη Δημόσια Εκπαίδευση της Κύπρου.

Η συλλογή του «Ανάποδος κόσμος» (εκδόσεις Γαβριηλίδης, 2000) τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού της Κύπρου. Το Φεβρουάριο του 2011 απονεμήθηκε για δεύτερη φορά στον Καλοζώη από το Υ.Π.Π της Κύπρου το Κρατικό Βραβείο Ποίησης (για εκδόσεις του έτους 2009) για τη συλλογή του «Η κλίση του ρήματος».

Την ποίησή του έχει μεταφραστεί σε διάφορες γλώσσες και την χαρακτηρίζει έντονη, σχεδόν κινηματογραφική, εικονοποιία. Η ροή του λόγου υπονομεύει τη στίξη και τα συντακτικά σχήματα σε μια συνειδητή προσπάθεια του ποιητή να ξεπεράσει τα όρια-σύνορα της γλώσσας. Έχει εκδώσει έντεκα ποιητικές συλλογές. Αναφέρονται κάποιες από αυτές:

« Μεταμορφώσεις », Λευκωσία 1992, Β΄ Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή, Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου

« Πρώτη δολοφονική απόπειρα κατά του Μακαρίου », Λευκωσία 1998

« Ο ανάποδος κόσμος », Εκδόσεις Γαβριηλίδης, Αθήνα 2000, Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας 2000 Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου

« Η μετατόπιση της γης », Εκδόσεις Γαβριηλίδης, Αθήνα 2005

«Η κλίση του ρήματος», Εκδόσεις Φαρφουλάς, Αθήνα 2009, Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας 2000 Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου

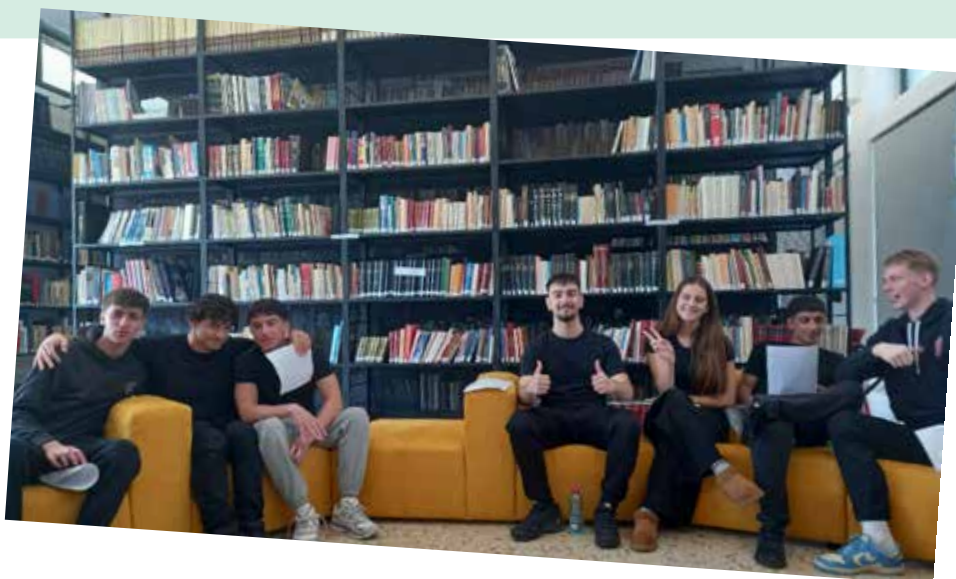
« Το μάθημα της περίληψης », Εκδόσεις Φαρφουλάς, Αθήνα 2011

«ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΚΟΚΟΡΑ», Εκδόσεις Φαρφουλάς, Αθήνα 2013

ΤΟ ΣΚΑΡΙ Γ. Καλοζώη

Είστε το σκαρί που φτιάχτηκε
με φροντίδα κόπο πολύ
και με λάθη
που εντοπίστηκαν έγκαιρα
οι ναυπηγοί διορθώνουν
όσα οι γονείς παρέλειψαν
δεν τολμώ να πω πως
εσκεμμένα αμέλησαν
Είστε το σκαρί που όμοιο
του δεν υπάρχει όπως δεν
υπάρχει όμοια αγάπη και
όμοιο μίσος
η ίσαλος είναι σωστή
η γάστρα στέρα και το πανί
αγοράστηκε ακριβό για να
αντέχει και να μην σκίζεται
Έχουν γίνει πολλές
προσομοιώσεις του πλου σας
στο αμπάρι τοποθετήθηκαν
όλες οι γνώσεις και τα βιβλία
σας με τάξη και ακρίβεια
ώστε να παλαντζάρουν
Οι λοστρόμοι είναι καλοί

οι θαλαμηπόλοι το ίδιο
αλλά οι καλύτεροι είστε εσείς
εσείς είστε οι καπετάνιοι
προετοιμασμένοι για ταραχή
και νηνεμία για πλημμυρίδα
και αμπώτιδα
για τόπους που έχουν να δώσουν
προσοχή σε τόπους που έχουν
να πάρουν σε τόπους που
σίγουρα θα απογοητεύσουν
όποιος είναι επιρρεπής
απογοητεύεται αλλά εσείς
διδαστήκατε πως η άλλη
μέρα δεν θα είναι η ίδια
και ότι αυτό που ψάχνεις
στο τέλος το βρίσκεις γιατί
είναι μέσα σας η ζωή
και κάποτε η φρενίτιδα
γιατί είστε εσείς η χαρά
και ο άνεμος και τα βράχια
και η άμμος και τ' ασύρματα
μηνύματα που όλοι τ' ακούνε
και όλοι τα σέβονται

Εγώ θέλω για πάντα

Γράφει η Άννα Πηχασίου, απόφοιτη του 2024-25

Κάποτε κάποια γέλια δυνατά σχημάτισαν στο σύμπαν αστερισμούς. Και μερικά αστέρια κάποτε υπήρξαν στιχμές. Οι άνθρωποι, τα λουλούδια, οι σχέσεις, οι υποσχέσεις και η αγάπη υπομονετικά μας παρατηρούν από ψηλά. Κάθονται στον νυχτερινό ουρανό και μας θυμίζουν ποιοι είμαστε και από πού ερχόμαστε. Οι απλές στιχμές όταν πάψουν πια να έχουν τη φυσική τους μορφή γίνονται αστέρια και μετέπειτα αστερόσκονη. Έτσι επιλέγω εγώ τουλάχιστον να πιστεύω.

Πού να μαζεύεται, λοιπόν, όλη αυτή η αστερόσκονη;

Θα σου πω εγώ. Σε περιμένει παντού. Παραμονεύει στο αεράκι της αποχευματινής σου βόλτας. Στους τοίχους του δωματίου σου με τις «παλιές» φωτογραφίες. Στην άσφαλο που η βροχή αδίστακτα κάνει την σκόνη λάσπη. Στη μουσική, που επενδύεις συναισθήματα τόσο βαθιά που μια ζωή της τα χρωστάς συναισθήματα που στην απουσία της δεν θα μπορούσες καν να φανταστείς. Στο τραγούδι, που επειδή είχες κατεβασμένα τα παράθυρα απλωνότανε παντού και έφτανε μέχρι το προαύλιο του σχολείου σου. Του σχολείου μου.

Μια από τις πιο γλυκιές ανησυχίες μου είναι το γεγονός ότι δεν έχω γνωριστεί με όσα θα δεθώ και θα αγαπήσω ακόμα. Είναι που δυσκολεύομαι να βρω το κατάλληλο ξεσκονόπανο για αστερόσκονη. Στα ρούχα μου δύσκολα ράβονται οι αλλαγές. Ε γ ώ θ έ λ ω « χ ι α π ά ν τ α ! » Αν όμως μου χάριζε κάποιος μια αιωνιότητα στο σχολείο, θα την είχα απαρνηθεί. Γιατί τότε δεν θα είχα τίποτα πια να νοσταλγώ τις ώρες που βολτάρω αμέριμνη τα απογεύματα, τις ώρες που χαζεύω τους τοίχους στο δωμάτιό μου ακούγοντας τις μουσικές που θυμίζουν ότι αγαπήσα και αγαπώ.

Είναι φοβερό πώς επιλέγει το μυαλό να θυμάται με τόση λεπτομέρεια καθετί που μας έχει σημαδέψει. Πλησιάζω την οθόνη της μνήμης, παρακολουθώ με προσοχή κάθε μας κίνηση και ταξιδεύω. Ταξιδεύω σε γέλια ανεξέλεγκτα και κλάματα που φέρνουν κούραση και απογοήτευση, σε μάτια φωτεινά και μάτια θλιμμένα. Γίνομαι ένα με την οθόνη για να μην χάσω τίποτα. Ταλαντεύομαι στο ενοχλητικό κελάηδημα των πουλιών που με ξυπνούσε τα πρωινά. Στροβιλίζομαι και χάνομαι μέσα σε χιονοθύελλες, σε μέρες βροχερές μα και μέρες ηλιόλουστες. Σε αγκαλιές παρηγορητικές που σχηματίζουν το φεγγάρι. Σε αγκαλιές. Στην πρώτη μας, την πιο παλιά, φωτογραφία. Στην τελευταία φορά που είπαμε καλημέρα αργοπορημένοι στις σκάλες.

«Η δημιουργία του κόσμου δεν τέλειωσε ακόμα» και εγώ έχω πολλά να ανακαλύψω, να μάθω, να αγαπήσω. Όμως στο σχολείο άκουσα πρώτη φορά πως «κοντά σου δεν αχούν άγρια οι ανέμοι». Ταυτίστηκα με την πολυδούρη, με τον τρόπο που κυκλώνει τον κόσμο. Μέσα στην τάξη μου έμαθα πως ο Ελύτης «στον παράδεισο είχε σημαδέψει ένα νησί», έτσι απλά, για έναν έρωτα. Και κατάλαβα πως όταν η καρδιά σου επιθυμεί να μείνει πάντα νέα, μπορείς να παρακαλέσεις έναν νεαρό να πάτε μια βόλτα μαζί, κάτω από το φως του φεγγαριού, μακριά από τον απόηχο μιας τσιμεντένια ασβεστωμένης πολιτείας. Όπως το έγραψε ο Ρίτσος πατώντας σε μια σονάτα του Μπετόβεν. Και κάπως έτσι ερωτεύτηκα εκείνη την ακαταστασία του έρωτα, που οι ποιητές με τόση μαεστρία περιγράφουν. Αγαπήσα τα γκρεμισμένα κτήρια και τα θλιμμένα μάτια. Συστήθηκα στο φεγγάρι και τώρα ξέρει το όνομά μου. Είναι μεγάλη υπόθεση να σε γνωρίζει ονομαστικά το φεγγάρι. Αναγνώρισα πότε λέω σ' αγαπώ, πότε σωπαίνω. Μαγεύτηκα από τους φεγγαροφαράδες και λάτρεψα το κορίτσι του Γιώργου που ήθελε να χίνει θάλασσα. Εκεί μου είπαν πρώτη φορά «λ ύ π ε ρ ε ς» και κατάλαβα πως μαζί με τον Γκανά ίσως γίνω κι εγώ μια μέρα «σκλάβος της αγάπης». Δικαιολόγησα την αγάπη, έμαθα πως και αυτή κουράζεται σαν καθετί που ανασαίνει. Πότε είμαστε άνθρωποι και πότε πουλιά. Και μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι για το σχόλασμα, ο κύριος Φόγκ του Βαρβέρη ήταν όμορφος «παρά μελαγχολικός και δέκα δευτερόλεπτα». Σε ένα χαρτάκι πλάι στο θρανίο μου ο Ρίλκε να λέει «ίσως όλοι οι δράκοι της ζωής μας να 'ναι πριγκηπέσσες, που δεν περιμένουν παρά την ώρα που θα μας δουν όμορφους και τολμηρούς». Ίσως καθετί τρομαχτικό να 'ναι στο απόπατο βάθος του έρημο κι αβοήθητο και να προσμένει από μας βοήθεια.

Το σχολείο μου κάπου, κάπως, κάποτε τίμησε το «για πάντα» χαράζοντας πάνω μου τα πιο όμορφα ποιήματα από τους πιο ωραίους ανθρώπους. Το σχολείο μου, με έχει σημαδέψει όσο μπορεί ένα σχολείο να σημαδέψει ένα παιδί, που αρχίζει σιγά σιγά να μεγαλώνει, αφήνοντας πίσω του την παιδική του μορφή επειδή πλέον το παιδί είναι στην καρδιά του.

Πέρα από το άπειρο, πέρα από το σωστό και το λάθος, τα διαγωνίσματα, το άγχος και τις δύσκολες μέρες... υπάρχει ένα μέρος, ένα μέρος που το κάνουν οι Άνθρωποι και Όσα εσύ Αγαπήσες Αληθινά, Δυνατά, Άφοβα. Και το μέρος αυτό, για μένα, λέγεται ΣΧΟΛΕΙΟ.

Τα «δεύτερα» πρώτα μας βήματα, η ζωή μετά το σχολείο

Γράφει η Δέσποινα Παπά, απόφοιτη του 2024-2025

Στα μεγάλα ερωτήματα της ζωής δεν υπάρχουν εύκολες απαντήσεις, ούτε χωράνε ταμπέλες του τύπου «σωστό-λάθος» ή «τέλειο-απαίσιο». Πολλοί άνθρωποι προτιμούν τις απόλυτες απαντήσεις, γιατί η αβεβαιότητα τους προκαλεί αμηχανία. Η λέξη-κλειδί, όμως, είναι μία: σχετικότητα. Όταν μιλώ για σχετικότητα, εννοώ το άγνωστο στοιχείο που κρύβει η καθημερινότητα κάθε πρώην μαθητή και νυν στρατιώτη, φοιτητή ή εργαζομένου. Ως εξωτερικός παρατηρητής, δεν μπορώ να ξέρω τι βιώνει ο καθένας. Δεν ξέρω αν νιώθεις πίεση επειδή οι ευθύνες σου πολλαπλασιάζονται, ούτε αν ξυπνάς το πρωί με χαμόγελο ή με τη σκέψη «αφήστε με να κοιμηθώ».

Αυτή η μεταβατική περίοδος αντιπροσωπεύει τα «δεύτερα» πρώτα βήματα του ανθρώπου. Αν τα βήματα της βρεφικής ηλικίας είναι ζήτημα επιβίωσης, αυτά είναι τα πιο κομβικά, γιατί κρίνουν αν θα γίνεις ένας ελεύθερος άνθρωπος γεμάτος όνειρα ή εγκλωβισμένος στις ανασφάλειες. Εδώ καλείσαι να αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα, τις δύσκολες ηθικές αποφάσεις και τις συνέπειες των επιλογών σου—καταστάσεις που ένας μαθητής, υπό την οικογενειακή προστασία, σπάνια βιώνει.

Τελικά, αφού δεν υπάρχει ξεκάθαρη απάντηση για τη ζωή μετά το σχολείο—πέρα από την απουσία του κουδουνιού και της καθημερινής πλάκας στην αυλή—όλα κλείνονται σε ένα μεγάλο «εξαρτάται». Από τι; Από το αν η ζωή που εσύ σχεδίασες σε γεμίζει. Δεν έχω γνωρίσει κανέναν πραγματικά ευτυχισμένο στο παρόν του που να αναπολεί το παρελθόν. Η νοσταλγία—ο «νόστος» που μαθαίνουμε στη λογοτεχνία—είναι συχνά το σημάδι ότι κάτι μας λείπει από την τωρινή μας εσωτερική ευημερία.

Γι' αυτό, επειδή η δημιουργία του δικού σου κόσμου ξεκινά τώρα, κάνε μια χάρη στον εαυτό σου: όταν γράφεις το σενάριο της ζωής σου, βάλε μέσα ανάλαφρες σελίδες και μπόλικο αστεία. Όταν τη ζωγραφίζεις, διάλεξε ζωηρά χρώματα αντί για σκιές. Κι όταν την προγραμματίζεις, άφησε χώρο για μια άγνωστη μεταβλητή. Εκεί κρύβεται το ρίσκο, η περιπέτεια και ο αυθορμητισμός. Εκεί θα τρυπώσει μια αναπάντεχη πρόταση, μια ξαφνική έμπνευση, οι μεταμεσονύχτιες τάσεις φυγής (του τύπου «πώς να χυρίσω οδικώς τη λατινική Αμερική»—καλά, τέτοιες τρέλες σκέφτομαι εγώ!) και, φυσικά, ο έρωτας, που πάντα εμφανίζεται εκεί που δεν τον περιμένεις.

Η συμβουλή μου είναι απλή: να έχετε μέσα σας ελπίδα και πίστη. Όχι την αφελή αισιοδοξία ότι όλα θα πάνε πάντα τέλεια, αλλά τη βαθύτερη εμπιστοσύνη πως, ότι κι αν συμβεί, έχετε τη δύναμη να σταθείτε στα πόδια σας, να προσαρμοστείτε και να συνεχίσετε. Πρώτα να πιστεύετε στον εαυτό σας, και μετά σε όλα τα υπόλοιπα.

Η ζωή μετά το σχολείο! Ελαλούσαν μου το ότι η ζωή μου μετά το σχολείο εν να αλλάξει αλλά εν το εφάντουζουμουν ποττέ έτσι...

Χριστούγεννα 2025

23:48 Έρκεται ο Μπιζέλ να με ξυπνήσει. «Να σου κάμω βιβλία;», ρωτά με.

23:51 Σηκώνουμαι που το κρεβάτι μου νομιζόμενος ότι η ώρα εν κάποια άλλη. Το ίδιο τζιαι η μέρα. Ντύνουμαι. Παντελόνι, χιτώνιο, εξάρτηση. Πιάνω όπλο, κράνος. Πάω του-αλέτα... ανάγκη ξέρεις.

23:54 Ο Μπιζέλ στο τηλέφωνο τζιαι εχώ αρκεφκω να τραουδώ «Εμένα δεν με αγάπησε κανείς», του Μητροπάνου.

23:56 Φέφκω, πάω σκοπιά. Αννοίω σόπα... κρυάδα ξέρεις. Υπογράφω. Βάλλω γεμιστήρα πας το όπλο. Κότσινη. «Άνθρωπο δεν έχω να με κλάψει», συνεχίζω ακάθεκτος το λαϊκό άσμα.

23:59 Ένα μαύρο αυτοκίνητο τύπου ράλλι περνά βουρητό με κότσινο που τα φώτα, Σιούμαχερ... ξέρεις. Αψιουρίζου-μαι. «Αρρωστήσαμε». Δυναμώνω τη σοπα. «Αου!, έκρουσα». Χαμηλώνω την... «εν κρυάδα». 00:01 Γυρίζω το βλέμμα στο κενό, ως είθισται, ώσπου να συνειδητοποιήσω που στο καλό βρίσκουμαι. Στα αριστερά μου πράσινη γραμμή, νεκρή ζώνη. Στα δεξιά μου μια ένδειξη ζωής, μια φωνή παράφω-νη «Τα Χριστούγεννα φέρνουν ευτυχία». «Φώτα, μαχαζιά, όλα μισά στην ευτυχία», απαντώ του. Ο Μπιζέλ αθυμήθη-κε ότι έχουμε Χριστούγεννα. Η αλήθεια ούτε εχώ το είχα αντιληφθεί. Ο Μπιζέλ πάει να ππέσει. 00:02 Γυρίζω στο αγαπημένο μου κενό.

00:03 Πιάνω το τηλέφωνο μου, έμπνευση... ξέρεις. Τζιαι γράφω, σκέφτουμαι, γράφω. Περνά ο «Τίχρης» κάμνει τον συνηθισμένο περίπατο.

00:17 Έφοδος. «Αλτ, εις ει;», ξέρεις. «Άνοιξε μου ρε!». Πιάνω κλειδί, αννοίω πόρτα. «Χρόνια πολλά! Μέρι Χρί-σματος Ταλιαδωρο μου!» ξέρεις... «Άτε δείξε μου τη κότσινη σου...» Βουθκιά στην πραγματικότητα.

Στρατός. Αφήστε ένα παιδί να νιώσει για λλίον το όνειρο!

00:26 Τέλος.

Πρωτοχρονιά 2026

23:45 Έρκεται ο Σνουπ να ξυπνήσει το φυλάκιο. Φωτάκια αναμμένα, μουσική εορταστική. «Τι κάμνεις ρε;». «Τι ρε, έννεν έτσι που είπαμε;». «Α ναι!». Αλλαγή χρόνου... ξέ-ρεις. Γυρίζω πλευρό. Σιεπάζουμαι. Γυρίζω που την άλλη. Ξισσιεπάζουμαι. «Ου παναχία μου... πρέπει να σηκωστώ...» Σκοπιά... ξέρεις. 23:50 Σηκώνουμαι. Τρικό, χιτώνιο, τζιάκετ - κρυάδα... ξέρεις - εξάρτηση, κράνος. Έτοιμος. Ο Τζιουλάι ντύνεται τζιαι τζιείνος. Ο Δάκης όι. Μεινίσκει με το μαρ-κούτζι μόνο. Έξω εν 3 βαθμοί. Μόνο με το σώβρακο; Σιόου... ξέρεις.

23:55 Καρτερούμε τζιείνα τα 5 λεπτά να αλλάξει ο χρόνος ή να χίνει το θαύμα.

23:57 το θαύμα. Εμφανίζεται ο λοχαχός. Μπάτμαν... ξέρεις. «Ωω! κύριε λοχαχέ!». «Γιατί εν είσαι σκοπιά Ταλιαδώρε;». «Για να αλλάξω τον χρόνο με τους σειράες μου!». «Πώς εμπήκατε;». «Έχω τις μεθόδους μου». Πιάννω εντολές να βάλω το ΡΙΚ, εορταστικό πρόγραμμα... ξέρεις.

23:58 Πιάννω κινητό... Φόρτζι... Σαφάρι... ΡΙΚ!. Σύρμα hdmi... τηλεόραση... πσσσσστ... τεχνολογία... ξέρεις! Μπαταρίες στο κοντρόλ που το κοντρόλ του άρκοντισιον που εν δου-λέφκει. Αννοίουμε τηλεόραση. 00:01 Ο χρόνος ήδη εχύρι-σε. Στο ΡΙΚ ακόμα.

00:03 «Άτε ρε Ιουλιανέ, πιάς τον Παπασωτηρίου να χο-ρέψετε!». Ο σκοπός ακόμα να πάει σκοπιά. Ο Δάκης ακόμα με το μαρκούτζι. Τζιαι ο Μπατμαν με χαμόγελο. Έξω χαμός. Φυλάκιο στα όπλα.

Γεια χαρά νταν!

Καλή χρονιά!

Μεν φοάστε τίποτε! Προσέχουμέν σας!

Κείμενα: Χρύσανθος Ταλιαδώρος

Φωτογραφία: Χρύσανθος Ταλιαδώρος, Μιχάλης Ιουλιανός

Αλλιώς τα περίμενα μετά το σχολείο

Γράφει ο Αντώνης Χατζη-μιχαήλ, απόφοιτος 2024-25

πολλές φορές εμείς οι άνθρωποι δεν εκτιμού-με τα πράγματα τα οποία έχουμε, και συνήθως τα θεωρούμε δεδομένα ή στη χειρότερη και ενοχλητικά βαρετά. Το σχολείο είναι από αυτά τα πράγματα που όλοι όσοι το βίωσαν δεν το λησμονούν και θέλουν να αισθανθούν ξανα όπως τότε στα μαθητικά τους χρόνια. Αυτό ακριβώς συ-νέβη και σε εμένα. Δεν πίστευα ποτέ ότι θα ήθε-λα να ξανανιώσω μαθητής και να έρχομαι να μαθαίνω νέα πράγματα και να καλ-λιερχώ το πνεύμα μου.

Τώρα βρίσκομαι σε ένα άλλο πολύ διαφορετικό και αφιλόξενο περιβάλ-λον που είναι ο στρατός. Το χάσμα ανάμεσα στα δύο είναι τεράστιο, ενώ η χρονική απόσταση των δύο είναι ελάχιστη και αυτό το κάνει πολύ τρομα-

χτικό. Όμως, δεν πρέπει να μας κρατάει το παρελ-θόν πίσω, πρέπει να μα-ζεύουμε δύναμη μέσα από αυτές τις εμπειρίες του σχολείου, να πηχαίνουμε παρακάτω και να μαθαί-νουμε καινούργια πράγ-ματα. Το σχολείο είναι πραγματικά η μικρογραφία της κοινωνίας μας και το καταλαβαίνεις αφού βγεις από αυτό.

Τελικά, όσο και αν δεν ήθελα να πηχαίνω scho-λείο απλά γιατί ήθελα να κάνω αλλά πράγματα, τόσο πιο πολύ το ευχαριστώ γιατί γνώρισα ανθρώπους που με επηρέασαν για μια ζωή και με έκαναν καλύ-τερο άνθρωπο. Οπότε ναι, ζωή είναι πολύ διαφορε-τική από πριν αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι χειρότερη ή καλύτερη, απλώς είναι διαφορετική, και αυτό δεν είναι κακό, ίσα ίσα το κάνει πολύ πιο ενδιαφέρον.

Τι θα άλλαζα για τα παιδιά της χώρας μας αν ήμουν Υφυπουργός Κοινωνικής Πρόνοιας

Γράφει η Ράιαν Από Ρούκπα, Β52.

Στις μέρες μας, τα προβλήματα γύρω μας είναι πολλά και ο κόσμος διαμαρτυρείται συνεχώς για όσα τον απασχολούν. Πολλές φορές, όμως, βλέπουμε στην τηλεόραση να δίνεται βήμα μόνο στους ενήλικες. Συζητούν και αποφασίζουν λες και τα παιδιά ζουν σε έναν κόσμο χωρίς δικά τους προβλήματα. Ποιος αρμόδιος, αλήθεια, δίνει πραγματική σημασία στη δική μας φωνή;

Αρχικά, η κοινωνία μας φαίνεται να έχει αμελήσει σημαντικά τα δικαιώματα και τα προβλήματα της παιδικής ηλικίας. Το παιδί έχει ακριβώς τα ίδια δικαιώματα με έναν ενήλικα. Κάθε γονέας, αλλά και τα μέσα ενημέρωσης, οφείλουν να προβάλλουν και να στηρίζουν τη σημερινή πραγματικότητα της νεολαίας. Τα παιδιά χρειάζονται υποστήριξη, αγάπη, ηρεμία, εμπιστοσύνη, προστασία και σωστή καθοδήγηση στο ξεκίνημα της ζωής τους. Δυστυχώς, είναι λυπηρό το γεγονός ότι ελάχιστα παιδιά νιώθουν σήμερα αυτή την ασφάλεια. Κανένα παιδί δεν γεννιέται με εγωισμό, ζήλεια ή παραβατική συμπεριφορά. Όλα αυτά τα αποκτά στην πορεία, επηρεασμένο από το περιβάλλον του.

Η πραγματικότητα πίσω από τις δομές φιλοξενίας

Τι γίνεται, όμως, με τους γονείς που δεν είναι ικανοί να μεγαλώσουν ένα παιδί, παρόλο που το έφεραν στον κόσμο; Σε αυτές τις περιπτώσεις παρεμβαίνει το Γραφείο Ευημερίας και το παιδί απομακρύνεται, για να μεταφερθεί σε κρατικές δομές φιλοξενίας (όπως οι στέγες ή τα ορφανοτροφεία).

Είναι ξεκάθαρο πως ένα παιδί δεν καταλήγει εκεί μόνο αν χάσει τους γονείς του, αλλά και για άλλους σοβαρούς λόγους, όπως η χρήση ουσιών από τους γονείς, η ενδοοικογενειακή βία και η παραμέληση. Σε κάθε περίπτωση, η προστασία και η διασφάλιση των δικαιωμάτων του παιδιού πρέπει να είναι η απόλυτη προτεραιότητα.

Αναρωτιέμαι, όμως: ελέγχει κανείς αν οι δομές αυτές προσφέρουν πράγματι όσα δικαιούνται αυτά τα παιδιά; Συχνά παρατηρείται συνωστισμός, χωρίς να υπάρχει ένα λογικό όριο στον αριθμό των παιδιών που φιλοξενούνται σε κάθε στέγη. Αντίστοιχα, αν αναλογιστούμε τον αριθμό των παιδιών, οι ιδρυματικοί λειτουργοί που τα προσέχουν είναι ελάχιστοι. Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να είναι άρτια εκπαιδευμένοι και να χτίζουν μια ουσιαστική σχέση μαζί τους, καθώς αυτά τα παιδιά έχουν περάσει πολλά και έχουν αδικηθεί από τη ζωή. Η συμπεριφορά απέναντί τους απαιτεί τεράστια προσοχή και ευαισθησία. Είναι, λοιπόν, τα ιδρύματα κατάλληλα κτίρια, εξοπλισμένα με τα βασικά;

Τα «ελλείποντα πρόσωπα» και η επιστροφή στο σπίτι

Συχνά βλέπουμε στις ειδήσεις ανακοινώσεις της Αστυνομίας για ανήλικα παιδιά που εξαφανίζονται, μαζί με τη φωτογραφία και τα χαρακτηριστικά τους. Ο κόσμος συνήθως υποθέτει ότι το παιδί έφυγε από μόνο του, επειδή έτσι ήθελε. Πώς ξέρουμε, όμως, ότι δεν έπεσε θύμα εγκληματικής ενέργειας ή ότι δεν το ανάγκασε κάποιος να απομακρυνθεί; Η ψυχική και σωματική υγεία αυτών των παιδιών θα έπρεπε να μας προβληματίζει όλους βαθύτατα. Πολλά παιδιά που μένουν σε ιδρύματα εξαφανίζονται και καταγράφονται ως «ελλείποντα πρόσωπα», όμως η κοινωνία γρήγορα ξεχνά το θέμα και προχωρά παρακάτω.

Παράλληλα, υπάρχουν περιπτώσεις όπου παιδιά που αντιμετωπίζουν δυσκολίες και επιστρέφουν στο ίδρυμα, έρχονται αντιμέτωπα με σκληρές συμπεριφορές, ακούγοντας φράσεις όπως: «Αν δεν σου αρέσει εδώ, αυτό είναι το σπίτι σου, δεν έχεις άλλη επιλογή». Αυτό είναι άκρως προσβλητικό. Δεν υπάρχουν ξεκάθαρα και σωστά κριτήρια για την κάθε περίπτωση ξεχωριστά, ώστε να βοηθηθούν αυτά τα παιδιά να επανενταχθούν ομαλά στην καθημερινότητα.

Το πιο ανησυχητικό, όμως, είναι η βιαστική επιστροφή στο οικογενειακό περιβάλλον. Πολλές φορές, οι γονείς υποκρίνονται και κάνουν ένα «θέατρο» προσωρινής βελτίωσης, μέχρι να πάρουν το παιδί πίσω. Έχει σκεφτεί κανείς ότι το παιδί μπορεί να επιστρέψει σε ένα σπίτι όπου οι καταστάσεις είναι ίδιες ή και χειρότερες από πριν;

Οι προτάσεις μου ως Υφυπουργός

Όλα τα παραπάνω είναι μόνο ένα μικρό μέρος των προβλημάτων που απασχολούν τα παιδιά που βρίσκο-

νται υπό την προστασία του κράτους. Για την επίλυσή τους χρειάζεται σκληρή και συστηματική δουλειά.

Οι λύσεις που προτείνω βασίζονται σε συγκεκριμένες στρατηγικές:

- Διαχωρισμός των δομών: Πρέπει να δημιουργηθούν περισσότερες δομές σε κάθε επαρχία, οι οποίες να είναι εξειδικευμένες. Δεν μπορούν να μένουν στο ίδιο ίδρυμα παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα ουσιοεξάρτησης με παιδιά που έχουν ψυχικές δυσκολίες ή που απλώς βρέθηκαν σε κατάσταση παραμέλησης.

- Συνεχής εκπαίδευση του προσωπικού: Οι λειτουργοί που εργάζονται με αυτά τα παιδιά πρέπει να έχουν εξειδικευμένες σπουδές στην ψυχολογία και τη διαχείριση τραύματος, και όχι απλώς μια τυπική κατάρτιση.

- Ψυχολογική υποστήριξη: Είναι απαραίτητο να υπάρχει 24ωρη παρουσία ψυχολόγου σε κάθε δομή, ώστε να προλαμβάνονται δύσκολες καταστάσεις και να μην υπονομεύεται η ψυχική υγεία των παιδιών.

- Αυστηρά κριτήρια επανένταξης: Η επιστροφή ενός παιδιού στο σπίτι του πρέπει να εξετάζεται με πολύ αυστηρά κριτήρια, ώστε να διασφαλίζεται ότι δεν θα ξαναχρειαστεί να ζήσει το ίδιο μαρτύριο.

Το όραμά μου για το μέλλον είναι ξεκάθαρο:

Μέχρι το 2030, κανένα παιδί δεν πρέπει να δηλώνεται ως εξαφανισμένο. Οι βίαιες συμπεριφορές και οι τραγικές απώλειες μέσα στα ιδρύματα πρέπει να εκμηδενιστούν. Η εισαγωγή ανηλίκων σε ψυχιατρικές δομές πρέπει να γίνεται μόνο σε απόλυτες και εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις.

Ως Υφυπουργός, θα καθιέρωνα έναν πολύ πιο τακτικό και αυστηρό έλεγχο τόσο στο Γραφείο Ευημερίας όσο και στα ιδρύματα. Θα ενισχύαμε τον θεσμό της αναδοχής και θα στηρίζαμε ουσιαστικά τις οικογένειες με προληπτικά μέτρα προστασίας.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι θα άκουγα τα ίδια τα παιδιά. Κάθε μήνα θα συναντούσα και ένα διαφορετικό παιδί, για να μου πει τι πέρασε, πώς νιώθει και τι σκέφτεται. Με αυτόν τον τρόπο, κάθε παιδί θα ένιωθε ότι οι μεγάλοι το υπολογίζουν και του δίνουν τη σημασία που του αξίζει. Τέλος, θα εξασφάλιζα τη δωρεάν συμμετοχή όλων των παιδιών που είναι υπό τη φροντίδα του κράτους σε αθλήματα, δραστηριότητες και εκπαιδευτικά μαθήματα.

Ελπίζω οι αρμόδιοι να κινηθούν άμεσα και να πάρουν τα κατάλληλα μέτρα. Είναι ένα θέμα εξαιρετικά επείγον, με το οποίο η κοινωνία μας οφείλει να ασχοληθεί σοβαρά.

«Καταζητείται»

Η αγάπη,
όνομα ουσιαστικό,
άκρως ουσιαστικό,
αριθμός προσδιοριστος.
Γένος υποκρυμμένο.
Γένους ιδιωτικού.
Αριθμός προσδιοριστος.
Και ριζώνει αυτή.

Ο νους,
όνομα επιστημονικό,

μονός αριθμός.
πάντα μόνος.

Ο νους.
Φαρμακωμένος ο νους.
Μηδενική ανταπόκριση.

Η ψυχή,
όνομα λαβωμένο, φλεχόμενο.
Μοναδικού αριθμού.
Κάτι λιγότερο από ενικό αριθμό.
Κλίνεται και κλείνεται η ψυχή.

Η ψυχή, της ψυχ, την ψυ...

Το τέλος,
όνομα τελικό,
γένους τραγωδίας ή ευτυχίας.
Το τέλος.
Ένα μόνο.
Το τελευταίο.
Στη συνέχεια, έναστρο σκοτάδι.

Μιχάγια Ιακώβου, Β31

Πήγε και το ΑΙ εκδρομή στην Ελλάδα

Γράφει η Αντριάνα Γιούπρου, Α32

Η πενταήμερη εκδρομή που πήγαμε με το σχολείο στην Ελλάδα ήταν μια από τις πιο όμορφες εμπειρίες που ζήσαμε όλοι μαζί. Από την πρώτη στιγμή υπήρχε ενθουσιασμός, χέλια και καλή διάθεση, ενώ κάθε μέρα ήταν γεμάτη νέες εικόνες και δραστηριότητες. Επισκεφθήκαμε την Αρχαία Ολυμπία, όπου γνωρίσαμε από κοντά την ιστορία, ανεβήκαμε στον λυκαβηττό και απολαύσαμε τη θέα, ενώ δεν έλειψαν και οι βόλτες σε εμπορικά κέντρα και χώρους διασκέδασης. Βγάλαμε πολλές φωτογραφίες και περάσαμε ποιοτικό χρόνο με τους φίλους και τους καθηγητές μας. Τα βράδια ήταν ακόμη πιο ξεχωριστά, αφού μαζευόμασταν όλοι μαζί, γελούσαμε και δημιουργούσαμε αναμνήσεις που θα μας μείνουν αξέχαστες. Ήταν ένα ταξίδι που μας έφερε πιο κοντά σαν τάξη και σίγουρα θα το θυμόμαστε για πάντα.

Κάτι που θα μείνει αξέχαστο είναι το χιούμορ και η δημιουργικότητα μερικών από εμάς. Κατά τη διάρκεια των εξαντλητικών διαδρομών στο λεωφορείο «κάποιοι» μας εξέπληξαν ευχάριστα. Έλυσαν το πρόβλημα της αναμονής με δημιουργικές φωτογραφίες με τεχνητή νοημοσύνη... ή και όχι. Ιδού ένα μικρό δείγμα.

Πρόγραμμα Εκδρομής στην Ελλάδα

Αρχηγός αποστολής: Γιώργος Πετρίδης, Β.Δ.
1η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3/4:
05:00 π.μ. αναχώρηση από το λύκειο Κύκκου Β' για το αεροδρόμιο λάρνακας.

Άφιξη στην Αθήνα στις 09:45 π.μ. και αναχώρηση για Καλαμάτα.

Στάση στον Ισθμό της Κορίνθου
Περιήγηση στο Ναύπλιο

Άφιξη στην Καλαμάτα

2η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ - ΣΑΒΒΑΤΟ 4/4

Μάνη, Αρεόπολη
Γύθειο

3η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ - ΚΥΡΙΑΚΗ 5/4

Μονεμβασιά

Επίσκεψη στο κάστρο της Μονεμβασιάς, στο σπίτι του Γιάννη Ρίτσου (μουσείο) και στην εκκλησία της Αγίας Σοφίας

4η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ - ΔΕΥΤΕΡΑ 6/4

Ξενάγηση στην Αρχαία Ολυμπία

Ξενοδοχείο Civitel, Αθήνα

"The Mall Athens" Αμαρουσίου

5η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ - ΤΡΙΤΗ 7/4

Περιήγηση στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας, Καλλιμάρμαρο, Σύνταγμα - Βουλή Ελλήνων, Άγιος Γεώργιος λυκαβηττού, πλάκα και Μοναστηράκι

6η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ - ΤΕΤΑΡΤΗ 8/4

Ξενάγηση στην Ακρόπολη και στο Μουσείο Ακρόπολης

Επίσκεψη στη μονή Οσίου Εφραίμ στη Νέα Μάκρη

Εκπαιδευτικό χωριό στα Σπάτα.

Αναχώρηση στις 21:55 από το αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος

